

Rättsfallssamlingen

DOM AV EUROPEISKA UNIONENS PERSONALDOMSTOL (andra avdelningen)

den 30 april 2014*

”Personalmål — Utredning som utförts av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) — Dagtraktamente — Artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna — Återbetalning av felaktigt utbetalda belopp — Avdrag på lönen — Artikel 85 i tjänsteföreskrifterna — Uppsåt att vilseleda administrationen — Rimlig tidsfrist”

I mål F-28/13,

angående en talan väckt med stöd av artikel 270 FEUF, som är tillämplig på Euratomfördraget enligt dess artikel 106a,

José Manuel López Cejudo, tjänsteman vid Europeiska kommissionen, Bryssel (Belgien), företrädd av advokaten É. Boigelot,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av J. Currall och C. Ehrbar, båda i egenskap av ombud,

svarande,

meddelar

PERSONALDOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden M.I. Rofes i Pujol samt domarna K. Bradley och J. Svenningsen (referent),

justitiesekreterare: handläggaren X. Lopez Bancalari,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 30 januari 2014,

följande

Dom

- 1 Genom ansökan som inkom till personaldomstolens kansli den 27 mars 2013 har José Manuel López Cejudo väckt förevarande talan. Han har i första hand yrkat ogiltigförklaring av ett besked av den 6 juli 2012 varigenom Europeiska kommissionens tillsättningsmyndighet (nedan kallad tillsättningsmyndigheten) underrättade sökanden om sitt beslut att återkräva de dagtraktamenten,

* Rättegångsspråk: franska.

jämte ränta, som sökanden erhållit år 1997 och år 1998 samt ogiltigförklaring av beslut av den 17 december 2012, varigenom tillsättningsmyndigheten avslagit sökandens klagomål avseende dessa dagtraktamenten (nedan kallat beslutet om avslag på klagomålet).

Tillämpliga bestämmelser

- 2 I artikel 20 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska unionen (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) anges att "[e]n tjänsteman skall vara bosatt antingen på anställningsorten eller på ett sådant avstånd från den att han inte hindras i tjänsteutövningen".

- 3 I artikel 5.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna anges följande:

"En tjänsteman som har rätt till hushållstillägg men inte bosätter sig med sin familj på anställningsorten skall endast erhålla halva det bidrag som han annars skulle ha rätt till; den andra halvan skall utbetalas när hans familj bosätter sig på anställningsorten, förutsatt att den gör detta inom den tidsfrist som anges i artikel 9.3 [i bilaga VII]. ..."

- 4 Artikel 9.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:

"De kostnader som uppkommer för flytt av personligt bohag ... skall ersättas den tjänsteman som är tvungen att byta bosättningsort för att uppfylla villkoren i artikel 20 i tjänsteföreskrifterna ... och som inte ersätts för dessa kostnader från någon annan källa. Denna ersättning får inte överstiga ett kostnadsförslag som godkänts i förväg. ..."

- 5 Artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, i den version som är tillämplig i målet, har följande lydelse:

"1. Om en tjänsteman kan styrka att han måste byta bosättningsort för att uppfylla kraven i artikel 20 i tjänsteföreskrifterna, har han under den period som anges i punkt 2 rätt till dagtraktamente enligt följande: ...

2. Dagtraktamente skall beviljas för följande perioder:

...

b) För tjänstemän som har rätt till hushållstillägg: 180 dagar ...

...

I inget fall skall traktamente beviljas efter den dag den anställda flyttar för att uppfylla kraven i artikel 20 i tjänsteföreskrifterna."

- 6 Artikel 85 i tjänsteföreskrifterna, i den version som gällde när sökanden erhöll de omtvistade dagtraktamentena, hade följande lydelse:

"Varje belopp som utbetalats felaktigt skall återbetalas om den person som mottagit beloppet varit medveten om den felaktiga utbetalningen eller om felet varit så uppenbart att han eller hon borde ha varit medveten om den felaktiga utbetalningen."

- 7 När skrivelsen av den 6 juli 2012 antogs innehöll nämnda artikel 85 ett andra stycke, med följande lydelse:

”Begäran om återbetalning skall ske inom fem år från den dag då beloppet betalades ut. Denna tidsfrist skall dock inte gälla om tillsättningsmyndigheten kan visa att den person som mottagit beloppet uppsåtligen har vilselett administrationen för att erhålla beloppet.”

Bakgrund till tvisten

- 8 Sökanden tillträdde sin tjänst vid kommissionen år 1986, men kom senare att arbeta i Europeiska gemenskapernas tjänst vid revisionsrätten i Luxemburg (Luxemburg) från och med den 1 september 1990. Han förflyttades därefter, med verkan från och med den 1 september 1997, till enheten ”Intäktshantering” vid generaldirektoratet (GD) ”Budget” vid kommissionen i Bryssel (Belgien). Sökanden förflyttades därefter till avdelningen ”Ekonomi och avtal” vid kommissionens delegation i Förbundsrepubliken Brasilien år 2002. År 2007 började han arbeta som handläggare (AD) i lönegrad AD 13 vid GD Budget i Bryssel.
- 9 Den 9 juli 1997 ingick sökanden ett hyresavtal avseende en omöblerad femrumslägenhet i Etterbeek (Belgien) (nedan kallad lägenheten i Bryssel). Hyresavtalet gällde för nio år och började gälla den 1 augusti 1997. Det framgår av hyresavtalet, särskilt artikel 13 angående ”bostadsort” och artikel 14 angående ”bosättningsort – mantalsskrivning”, att hyresgästen, i förevarande fall sökanden, förklarade sig hyra denna lägenhet för privat bruk som huvudbostad och förklarade att den hyrda lägenheten skulle räknas som bosättningsort under hela avtalsperioden.
- 10 Sökanden hyrde dessutom, med verkan från och med den 1 augusti 1997, ut det hus han äger i Schuttrange (Luxemburg) och som han fram till dess bebodde med sin familj (nedan kallat huset i Luxemburg). Avtalet ingicks den 11 juli 1997 med ett par som hyresgäster.
- 11 Den 1 september 1997 förklarade sökanden i det allmänna formulär som används för att fastställa rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna att hans nya adress på anställningsorten var hans lägenhet i Bryssel. I detta formulär förklarade han även att hans hustru och hans fyra barn fortfarande var bosatta i Luxemburg, på den adress där deras hus i Luxemburg är beläget.
- 12 I formuläret för ansökan om bosättningsbidrag enligt artikel 5 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, vilket vid denna tidpunkt även användes av administrationen för att fastställa rätten till dagtraktamente, förklarade sökanden emellertid den 9 september 1997 att han tillsammans med sin familj bosatt sig i Bryssel. Han förklarade sig i detta sammanhang också ha tagit del av de regler som gäller på området, det vill säga artikel 5 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 13 Som stöd för denna ansökan ingav sökanden en kopia av hyresavtalet för hans lägenhet i Bryssel. Ingen ansökan om upphållstillstånd för familjemedlemmarna förevisades. Tillsättningsmyndigheten betalade därför, med tillämpning av artikel 5.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, endast ut hälften av bosättningsbidraget, det vill säga en månadslön.
- 14 Sökanden ingav den 16 mars 1998 en ny ansökan, tillsammans med en kopia av den ansökan om upphållstillstånd som han i Belgien ingett för sin hustru och deras barn. I ansökan intygade han att hans familj bosatt sig på den nya anställningsorten. Den andra halvan av bosättningsbidraget utbetalades därför med tillämpning av artikel 5.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 15 Sökanden begärde samma dag, den 16 mars 1998, ersättning för sina flyttkostnader, med hänvisning till en faktura som upprättats den 15 mars 1998 av en luxemburgisk flyttfirma. Ansökan beviljades. Enligt det luxemburgska företaget ägde sökandens flytt från Luxemburg till Bryssel rum den 2 mars 1998.

Sökanden förklarade härvid, i formuläret som rörde "betalning för flyttkostnader", att han "tillsammans med sina familjemedlemmar bytt boplatssort från Luxemburg till anställningsorten ... den 2 mars 1998".

- 16 Förutom de två månadslöner som sökanden erhöll som boplatssbidrag i två utbetalningar och ersättningen för flyttkostnader, erhöll han även dagtraktamenten enligt artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, och detta för den maximala perioden om 180 dagar räknat från tjänstetillträdet vid kommissionen (nedan kallade de omtvistade dagtraktamentena), det vill säga från och med den 1 september 1997 till och med den 1 mars 1998. Administrationen tog härvid hänsyn till att hans familj inte hade anslutit sig till honom på den nya anställningsorten förrän den 2 mars 1998, vilket var den dag som han hade angett i formuläret rörande "betalning för flyttkostnader".
- 17 Den 19 juli 2007 erhöll Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) via GD "Yttre förbindelser" en skrivelse som var ställd till detta generaldirektorat från en ledamot av Europaparlamentet. Till denna skrivelse hade det bifogats olika förklaringar och ett stort antal handlingar som bland annat kom från sökandens före detta maka. Olaf inledde därför en utredning som bland annat rörde de omtvistade dagtraktamentena och vissa medicinska kostnader som ersatts från det gemensamma sjukförsäkringssystemet.
- 18 Olafs utredning rörde även andra anklagelser från sökandens före detta maka, men de berörs inte av förevarande mål.
- 19 Olaf underrättade sökanden om att en intern utredning hade inletts, och han hördes av byrån den 28 mars 2008 och den 6 maj 2010, bland annat angående frågan vid vilken tidpunkt flytten från Luxemburg till Bryssel verkligen ägt rum, om barnens skolgång i Bryssel när läsåret började år 1997 och om fakturan av den 15 mars 1998 för dennes flyttkostnader. Sökanden förklarade härvid särskilt att hans möbler stannat kvar i Luxemburg och inte flyttats förrän i mars 1998 "för att han i god tro skulle kunna erhålla ... dagtraktamente".
- 20 Den 30 mars 2012 underrättade Olaf sökanden om att utredningen avslutats. Byrån delgav samma dag även kommissionen rekommendationer och en slutrapport för dess interna utredning (nedan kallad Olaf-rapporten). I avsnittet "Slutsatser och rekommendationer" i denna rapport förklarade Olaf att sökanden hade åsidosatt sina skyldigheter som tjänsteman, eftersom det står klar att han, för att kunna erhålla dagtraktamente enligt artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, på ett konstlat sätt skapat intrycket att han flyttat från Luxemburg till Bryssel i mars 1998, trots att flytten i själva verket ägt rum i augusti 1997.
- 21 Olaf angav härvid att det även är troligt att sökanden, för att göra sin förklaring mer trovärdig, sett till att flyttfirman postdaterade sin faktura. Olaf rekommenderade därför tillsättningsmyndigheten att återkräva 7 902 euro, dels för felaktigt utbetalade dagtraktamenten under perioden från och med den 1 september 1997 till och med den 1 mars 1998, det vill säga 223 080 belgiska franc (5 530 euro), dels för ersättning för glasögonbågar utan korrigering linser, till ett belopp om 2 372 euro. I denna rekommendation föreslogs även att man skulle gå igenom sökandens ansökningar om ersättning för medicinska kostnader under åren 2002/2007, när han tjänstgjorde vid kommissionens delegation i Brasilien.
- 22 I skrivelse av den 6 juli 2012 (nedan kallat det angripna beslutet) underrättade kommissionen sökanden om att den på Olafs rekommendation hade för avsikt att begära återbetalning av 7 902 euro. Ett första belopp om 5 530 euro skulle dras av från hans lön för juni månad år 2012 samt 3 822,80 euro avseende dröjsmålsränta på detta belopp, vilket skulle dras av från lönen för juli månad år 2012, men som inte kom att dras av förrän i oktober månad samma år. Ett andra belopp på 2 372 euro avsåg felaktigt utbetalad ersättning för medicinska kostnader, och skulle dras av från hans lön för augusti månad år 2012 samt 699,20 euro för dröjsmålsränta på detta belopp.

- 23 Den 12 september 2012 anförde sökanden med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna klagomål mot detta beslut. I klagomålet yrkade han att tillsättningsmyndigheten skulle återkalla skrivelsen av den 6 juli 2012 och löneavdragen under månaderna juni–september 2012 jämte en skrivelse av den 10 juli 2012 från Byrån för löneadministration och individuella ersättningar (PMO) med begäran om att 3 071,20 euro skulle dras av från hans lön för augusti månad år 2012 och ett besked av den 20 juli 2012 från PMO där det angavs att avdrag skulle göras för dröjsmålsränta med 3 822,80 euro på lönen för oktober månad år 2012. Vad rör just de omtvistade dagtraktamentena gjorde sökanden gällande att han handlat i god tro, eftersom han trodde att han hade rätt till denna ersättning så länge som inte allt bohag verkligen flyttats till den nya adressen. Sökanden menade vidare att ”det inte kan göras gällande att [han] agerat med ont uppsåt”, eftersom ”bestämmelserna på detta område – som [han] haft lite tid att ta del av – är mycket tekniska och svårförståeliga”. Sökanden gjorde dessutom gällande att eftersom han inte uppsåtligen vilselett administrationen, gäller en femårig preskriptionstid enligt artikel 85 i tjänsteföreskrifterna gentemot tillsättningsmyndigheten.
- 24 Tillsättningsmyndigheten konstaterade i beslut av den 17 december 2012, vad avser den del av klagomålet som rör ersättning för medicinska kostnader, att den inte kunnat styrka att sökanden uppsåtligen vilselett den för att kunna få ersättning för glasögonbågar utan korrigering linser. Tillsättningsmyndigheten beslutade därför med tillämpning av artikel 85 andra stycket första meningen i tjänsteföreskrifterna att avstå från att återkräva felaktigt utbetalda belopp vad avser dessa medicinska kostnader. Vad rör de omtvistade dagtraktamentena ansåg tillsättningsmyndigheten däremot att sökanden uppsåtligen vilselett den, varför den femåriga preskriptionstiden, med tillämpning av artikel 85 andra stycket andra meningen i tjänsteföreskrifterna, inte gällde gentemot tillsättningsmyndigheten. Tillsättningsmyndigheten ansåg dessutom att sökanden varit bosatt i Bryssel med sin familj från och med augusti månad år 1997 och således inte längre uppfyllde villkoren för att kunna erhålla nämnda ersättning, varför tillsättningsmyndigheten avslog klagomålet i denna del.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 25 Sökanden har yrkat att personaldomstolen ska
- ogiltigförklara beskedet av den 6 juli 2012,
 - ogiltigförklara de avdrag som gjorts från hans lön under månaderna juni 2012 (5 530 euro), augusti 2012 (1 535,60 euro), september 2012 (1 535,60 euro) och oktober 2012 (3 822,80 euro) och, i förekommande fall, varje annat beslut som antagits för att genomföra det angripna beslutet,
 - ogiltigförklara PMO:s besked av den 10 juli 2012,
 - ogiltigförklara PMO:s besked av den 20 juli 2012,
 - delvis ogiltigförklara beslutet om avslag på klagomålet, i den del sökandens klagomål avsåg avseende de omtvistade dagtraktamentena och den omtvistade dröjsmålsräntan,
 - förplikta svaranden att betala dröjsmålsränta från och med månaderna juni 2012, på beloppet 5 530 euro, augusti 2012, på ett första belopp av 1 535,60 euro, september 2012, på ett tillkommande belopp av 1 535,60 euro, och oktober 2012, på beloppet 3 822,80 euro, till dess att dessa belopp har återbetalats till sökanden; på grund av en återbetalning av 3 071,20 euro som verkställts genom lönen för januari 2013, ska det härvid inte utgå någon dröjsmålsränta för tiden efter denna återbetalning, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 26 Kommissionen har yrkat att personaldomstolen ska

- ogilla talan, och
- förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

1. *Tvisteföremålet*

- 27 Personaldomstolen konstaterar inledningsvis att eftersom tillsättningsmyndigheten delvis har bifallit sökandens klagomål vad avser ersättningen för medicinska kostnader, och eftersom sökanden i januari 2013 återfått löneavdragen för augusti och september 2012 avseende dessa kostnader, har ändamålet med talan förfallit i denna del. Sökanden har också bekräftat detta vid den muntliga förhandlingen.

2. *Yrkandena om ogiltigförklaring*

- 28 Yrkandena om ogiltigförklaring är, vad avser de omtvistade dagtraktamentena, riktade mot beskedet av den 6 juli 2012, de löneavdrag som gjordes med stöd av detta besked i juni, augusti, september och oktober 2012, samt mot beslutet om avslag på klagomålet.
- 29 I enlighet med principen om processekonomi kan rätten fastställa att det saknas anledning att särskilt besluta om de yrkanden som avser beslutet att avslå klagomålet när rätten konstaterar att nämnda yrkanden saknar självständigt innehåll och i själva verket sammanfaller med yrkandena avseende det beslut mot vilket klagomålet riktas. Så kan till exempel vara fallet när rätten konstaterar att beslutet om avslag på klagomålet, eventuellt med anledning av att det är underförstått, uteslutande bekräftar det beslut som utgjorde föremål för klagomålet, vilket innebär att en ogiltigförklaring av det ena beslutet i princip inte skulle få några andra följder för den berördas rättsliga situation än en ogiltigförklaring av det andra (dom Adjemian m.fl./kommissionen, T-325/09 P, EU:T:2011:506, punkt 33 och där angiven rättspraxis).
- 30 I förevarande fall finner personaldomstolen att löneavdragen gjorts med stöd av beskedet av den 6 juli 2012 och att beslutet om avslag på klagomålet innehåller en omprövning av sökandens rättsliga situation på grundval av nya rättsliga omständigheter. Yrkandena om ogiltigförklaring ska därför anses avse beskedet av den 6 juli 2012 och beslutet om avslag på klagomålet.
- 31 Personaldomstolen finner att sökanden till stöd för sina ogiltighetsyrkanden till syvende och sist har anfört följande fyra grunder: 1) åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt artikel 25 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, 2) åsidosättande av artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, 3) åsidosättande av artikel 85 i tjänsteföreskrifterna och av principen om att återkrävande av felaktigt utbetalda belopp ska ske inom en rimlig tidsfrist, och 4) åsidosättande av principerna om skydd för berättigade förväntningar och om god förvaltning.

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

- 32 Sökanden har hävdade att kommissionen gjort fel genom att inte delge honom innehållet av Olaf-rapporten, vare sig när beskedet av den 6 juli 2012 antogs eller i samband med klagomålet. Kommissionen har nöjt sig med att hänvisa till innehållet i denna rapport i beskedet av den 6 juli 2012 och i beslutet om avslag på klagomålet, utan att ens informera sökanden om de faktiska omständigheter som läggs honom till last. Sökanden menar att eftersom han inte getts möjlighet att

på ett ändamålsenligt sätt ta del av innehållet i denna rapport, som tjänat som grund för att anta besluten om att återkräva de omtvistade dagtraktamentena, är beskedet av den 6 juli 2012 och beslutet om avslag på klagomålet bristfälligt motiverade.

- 33 Kommissionen har medgett att den inte sänt Olaf-rapporten till sökanden förrän den 1 februari 2013, men har gjort gällande att beskedet av den 6 juli 2012 har tillkommit i en kontext som var väl känd för sökanden, bland annat med hänsyn till att han hörts två gånger av Olaf. Sökandens juridiska argument i hans klagomål, däribland hans uppgifter om att han agerat i god tro och att han hade rätt till ersättning så länge som inte allt bohag verkligen flyttats till den nya adressen, vittnar om att han förstått vad tillsättningsmyndigheten lagt honom till last. I vilket fall som helst har kommissionen lämnat en adekvat motivering i sitt svar på klagomålet, varvid denna motivering framdeles ska anses sammanfalla med motiveringen till beskedet av den 6 juli 2012, vilket detta klagomål riktats mot.
- 34 Personaldomstolen erinrar härvid om att kravet i artikel 296 andra stycket FEUF, vilket även ställs i artikel 25 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, syftar dels till att göra det möjligt för personaldomstolen att pröva lagenligheten av ett beslut som går någon emot, dels till att ge den som berörs av ett sådant beslut tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om beslutet är välgrundat eller om det är behäftat med ett fel som gör att dess giltighet kan ifrågasättas. Den berörde ska följaktligen i princip underrättas om skälen för beslutet samtidigt som den mottar det beslut som går denne emot (se dom Michel/parlamentet, 195/80, EU:C:1981:284, punkt 22; Neirinck/kommissionen, C-17/07 P, EU:C:2008:134, punkt 50, och Tzirani/kommissionen, F-46/11, EU:F:2013:115, punkterna 138–140).
- 35 Personaldomstolen konstaterar att beskedet av den 6 juli 2012 inte ger mycket till motivering, eftersom det hänvisar till Olafs rekommendationer av den 30 mars 2012 som grund för beslutet att återkräva de omtvistade dagtraktamentena och eftersom detta besked således endast innehåller en tämligen kortfattad motivering, med tanke på att sökanden inte dessförinnan delgetts innehållet i Olaf-rapporten.
- 36 Tillsättningsmyndigheten har dock gett en adekvat motivering i beslutet om avslag på klagomålet. Detta beslut bekräftar emellertid beskedet av den 6 juli 2012, med preciseringar av vilka skäl som anförs till stöd för detsamma. I ett sådant fall är det motiveringen i beslutet att avslå klagomålet som ska beaktas vid prövningen av lagenligheten av den ursprungliga rättsakt som går någon emot, eftersom denna motivering anses sammanfalla med denna rättsakt (dom Infante Garcia-Consuegra/kommissionen, F-10/12, EU:F:2013:38, punkt 14 och där angiven rättspraxis).
- 37 Ett beslut ska i vilket fall som helst anses vara tillräckligt motiverat om det, såsom här är fallet, är så att den rättsakt mot vilken talan riktas har tillkommit i ett sammanhang som är känt för tjänstemannen i fråga, i förevarande fall genom att han hörts av Olaf vid olika tillfällen, så att han eller hon har möjlighet att förstå innebörden av den vidtagna åtgärden (dom Hecq/kommissionen, C-116/88 och C-149/88, EU:C:1990:98, punkt 26; beslut Marcuccio/kommissionen, F-118/11, EU:F:2014:23, punkt 73).
- 38 Personaldomstolen anser dessutom att den omständigheten att sökanden författat ett utförligt klagomål visar på att han förstått varför kommissionen genom beskedet av den 6 juli 2012 beslutat att återkräva de omtvistade dagtraktamentena. Han kan således inte påstå att han inte förstått varför tillsättningsmyndigheten fattat sitt beslut. Den omständigheten att han fick del av Olaf-rapporten först den 1 februari 2013 förändrar inte det faktum att sökanden när han fick del av beskedet av den 6 juli 2012 hade förstått varför institutionen beslutat att återkräva de här aktuella ersättningarna.
- 39 Sökanden kan således inte vinna framgång med den första grunden om åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna

- 40 Sökanden har till stöd för denna grund anfört att han hade rätt till de omtvistade dagtraktamentena, eftersom han inte ombesörjde att allt bohag verkligen och slutgiltigt flyttades från Luxemburg till hans nya anställningsort. Den omständigheten att hans hustru och deras barn hade flyttat till lägenheten i Bryssel, som sökanden hyrde sedan augusti 1997, och den omständigheten att deras barn börjat gå i skolan i Bryssel vid skolstarten för läsåret 1997/1998 räcker inte för att han ska förlora sin rätt till dagtraktamente enligt artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 41 Eftersom bohaget inte flyttats, anser sökanden att tillsättningsmyndigheten inte kan tillskriva honom en vilja att redan i ett tidigt skede slutgiltigt installera sig i lägenheten i Bryssel, eftersom denna, fram till den 2 mars 1998, utgjorde en tillfällig bostad, med begränsad komfort, med tanke på att han endast införskaffat en del av det absolut nödvändigaste, såsom madrasser, bord och stolar. Under den period han erhöll dagtraktamente passade han vid sina resor fram och tillbaka till Luxemburg på att ta hand om problem med anknytning till uthyrningen av hans hus i Luxemburg och att gång efter annan ta med några flyttkartonger i bilen på väg tillbaka till hans nya anställningsort. Sökanden menar dessutom att även om den rättspraxis som utvecklats avseende artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna verkar kräva att den berörde tjänstemannen provisoriskt behållit två bostäder för att kunna beviljas dagtraktamente, så utgör den omständigheten att han inte behållit sin tidigare bostad i Luxemburg inte hinder för att bevilja honom de omtvistade dagtraktamentena. Tillsättningsmyndigheten har slutligen gjort sig skyldig till uppenbart felaktiga bedömningar på flera punkter.
- 42 Personaldomstolen erinrar härvid om att det i artikel 71 i tjänsteföreskrifterna bland annat anges att en tjänsteman har rätt att få de utlägg ersatta som han har haft då han tillträder tjänsten, förflyttas eller lämnar tjänsten, men att det i artikel 10.1 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna föreskrivs att sådant dagtraktamente endast får beviljas om han "kan styrka att han måste byta bosättningsort för att uppfylla kraven i artikel 20 i tjänsteföreskrifterna". Sistnämnda bestämmelse ålägger tjänstemannen en skyldighet att vara bosatt antingen på anställningsorten eller på ett sådant avstånd från den att han inte hindras i tjänsteutövningen (dom Benzler/kommissionen, T-63/91, EU:T:1992:88, punkt 19).
- 43 I en sådan situation som den som gäller för sökanden syftar dagtraktamentet emellertid i huvudsak till att kompensera för kostnader och olägenheter som har orsakats av att det blivit nödvändigt att flytta och tillfälligt installera sig på den nya tjänstgöringsorten. Detta syfte har genomgående betonats i rättspraxis som redan var etablerad vid den tidpunkt som är avgörande i förevarande mål (se, bland annat, dom Mouzourakis/parlamentet, 280/85, EU:C:1987:66, punkt 9; dom Benzler/kommissionen, EU:T:1992:88, punkt 20; dom Baniel-Kubinova m.fl./parlamentet, F-131/07, EU:F:2008:159, punkt 17).
- 44 För att dagtraktamente ska beviljas måste således två villkor vara uppfyllda. För det första måste den berörde ha flyttat för att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 20 i tjänsteföreskrifterna, och för det andra måste han ha orsakats kostnader och olägenheter som beror på att det blivit nödvändigt att flytta eller tillfälligt installera sig på anställningsorten. Eftersom de två villkoren är kumulativa, kan dagtraktamente särskilt inte beviljas en tjänsteman som inte har orsakats sådana kostnader eller olägenheter (se dom Infante Garcia-Consuegra/kommissionen, EU:F:2013:38, punkt 29 och där angiven rättspraxis).
- 45 Dessutom har det redan slagits fast att dagtraktamentena bland annat syftar till att göra det möjligt för mottagaren att hitta en bostad på anställningsorten som uppfyller hans behov och att lösa situationer som rör hans tidigare bostad, till exempel genom att hyra ut den i första eller andra hand (beslut Collins/regionkommittén, T-132/97, EU:T:1998:193, punkt 43).

- 46 Även om rätten till dagtraktamente uppkommer redan innan den berörde bosatt sig på den nya anställningsorten (dom Baniel-Kubinova m.fl./parlamentet, EU:F:2008:159, punkt 24), så föreskriver artikel 10.2 tredje stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna emellertid att denna ersättning i intet fall ska beviljas efter den dag då tjänstemannen flyttar för att uppfylla kraven i artikel 20 i tjänsteföreskrifterna.
- 47 Flyttdagen utgör således ett slutdatum som automatiskt gör att rätten till dagtraktamente upphör. Den omständigheten att det finns ett sådant slutdatum för ersättningen förändrar dock inte det faktum att den berörde, för att kunna erhålla denna ersättning, åtminstone måste uppfylla de två villkor som personaldomstolen har erinrat om i punkt 44 ovan. Detta betyder med andra ord att även om lagstiftaren ansett att från och med flyttdagen orsakas den berörde inte längre kostnader och olägenheter som har orsakats av att det blivit nödvändigt att flytta och tillfälligt installera sig på tjänstgöringsorten, så kan det andra villkoret, vilket personaldomstolen har erinrat om i nämnda punkt 44, anses vara ouppfyllt eller inte längre uppfyllt, även om den berörde inte flyttat allt sitt bohag.
- 48 I förevarande fall konstaterar personaldomstolen att sökanden hyrt ut sitt hus i Luxemburg från och med den 1 augusti 1997 och att han inte styrkt att han har behållit någon annan bostad i Luxemburg. Han har inte heller påstått att han fortsatt att vara bosatt i denna medlemsstat, eftersom han tvärtom, bland annat i sin ansökan och vid förhandlingen, angett att han installerat sig i Bryssel den 1 september 1997 och att han inte behållit sin tidigare bostad. Hans enda nyansering är att han inte "själv" och "slutgiltigt" installerat sig denna dag. Han hade nämligen behållit vissa personliga tillhörigheter och visst bohag i garaget till sitt hus i Luxemburg, vilka han pö om pö flyttade vid sina besök i Luxemburg för att ta hand om problem som rörde uthyrningen av detta hus, såsom problem med uppvärmningen.
- 49 Vad avser hans familjemedlemmar har han dessutom medgett att de installerat sig i lägenheten i Bryssel, som han hyrde från och med augusti 1997 och att hans barn gick i skolan i Bryssel från och med början av läsåret 1997/1998. Vid förhandlingen har sökanden härvid gjort gällande att det måste göras skillnad mellan att ange Bryssel som bosättningsort, eller vara bosatt där, och att byta bosättningsort till den nya anställningsorten. I själva verket var han bosatt i Bryssel tillsammans med sin familj från och med augusti 1997. Sökanden har emellertid gjort gällande att eftersom han inte hade flyttat allt sitt bohag, så bör han inte anses ha bytt bostadsort.
- 50 Personaldomstolen anser härvid, med hänvisning till rättspraxis (dom Ineichen/kommissionen, T-293/01, EU:T:2003:55, punkt 64 och där angiven rättspraxis), att samtliga dessa omständigheter tvärtom visar på att sökanden från och med den 1 september 1997 flyttat platsen för sina huvudsakliga intressen till sin nya anställningsort och att hans avsikt var att denna skulle vara hans fasta och permanenta bosättningsort.
- 51 Sökanden har således inte behållit sin tidigare bosättning och har inte heller haft andra kostnader som beror på att hans situation var ostadig. Med hänsyn till lydelsen av artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, i den version som är tidsmässigt tillämplig (*ratione temporis*), såsom denna bestämmelse har tolkats i rättspraxis, innebar redan denna omständighet att sökanden inte hade rätt till dagtraktamente (se dom Lozano Palacios/kommissionen, T-33/95, EU:T:1996:196, punkt 55 och där angiven rättspraxis).
- 52 Sökandens enda argument för att han inte flyttat sina personliga och familjemässiga intressen till Bryssel den dag han tillträdde sin tjänst, det vill säga den 1 september 1997, är att han enligt egen uppgift ännu inte hade flyttat allt sitt bohag till den nya anställningsorten, varför han inte kunde anses ha bytt bosättningsort.

- 53 Sökanden har härvid medgett att hans femrumslägenhet i Bryssel utrustats med det nödvändigaste, såsom bord, madrasser och sängkläder. Han hade således bytt boställningsort till den nya anställningsorten från och med den 1 september 1997. Dessutom har sökanden inte angett vilken utrustning som han påstår sig ha lämnat kvar i Luxemburg, som han och hans familj hade behövt för att han skulle kunna anses slutgiltigt ha installerat sig på den nya anställningsorten.
- 54 Personaldomstolen anser att den enda uppgift som talar för att en del av sökandens bohag sannolikt flyttats från Luxemburg till Bryssel till syvende och sist är ett intyg om att bohaget och personliga tillhörigheter anlant i oskadat skick jämte en faktura, vilka både är formellt daterade den 15 mars 1998. I intyget anges att flytten genomförts den 2 mars 1998 från huset i Luxemburg, med angivande av Bryssel som destination, utan att någon specifik adress angetts.
- 55 Personaldomstolen anser emellertid, på grundval av samtlig bevisning i handlingarna i målet, att även om man utgår från att vissa möbler som påstås ha blivit kvar i Luxemburg flyttats först den 2 mars 1998, så kunde kommissionen med rätta konstatera att sökanden i vilket fall som helst, den 1 september 1997, stadigt och permanent hade flyttat platsen för sina huvudsakliga intressen till sin nya anställningsort och slutgiltigt installerat sig där, i den mening som avses i artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Han uppfyllde således inte längre det andra villkoret, som personaldomstolen erinrat om i punkt 44 ovan.
- 56 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 85 i tjänsteföreskrifterna

- 57 Av sökandens inlagor framgår att den tredje grunden består av följande två delgrunder: 1) sökanden hade inte för avsikt att vilseleda administrationen i den mening som avses i artikel 85 i tjänsteföreskrifterna och 2) kommissionen har inte återkrävt felaktigt utbetalda belopp inom en rimlig tidsfrist.

Den första delgrunden: Sökanden hade inte för avsikt att vilseleda administrationen i den mening som avses i artikel 85 i tjänsteföreskrifterna

- 58 Sökanden har hävdatt att tillsättningsmyndigheten åsidosatt artikel 85 i tjänsteföreskrifterna genom att besluta att återkräva de omtvistade dagtraktamentena. Han har nämligen inte uppsåtligen vilselett administrationen eller haft någon sådan avsikt. Tillsättningsmyndigheten kunde således enligt artikel 85 andra stycket första meningen i tjänsteföreskrifterna endast återkräva de omtvistade dagtraktamentena under de fem närmsta åren efter det att han erhållit denna ersättning. Sökanden har särskilt understrukt att den enda omständigheten att han oavsiktligen vilselett administrationen inte räcker, eftersom han inte hade någon verklig avsikt att vilseleda.
- 59 Kommissionen har hävdatt att sökanden uppsåtligen har vilselett den vad rör vilken dag han installerade sig på sin nya anställningsort. Sökanden hade nämligen, genom att på ett konstlat sätt dela upp sin ansökan om boställningsbidrag i två skilda ansökningar, fått kommissionen att tro att hans familj ännu inte installerat sig i lägenheten i Bryssel för att, med tillämpning av artikel 5.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, få hälften av denna ersättning. Sökanden begärde, efter den påstådda flytten av hans bohag från Luxemburg till Bryssel den 2 mars 1998, ersättning för den andra halvan av denna ersättning. Därefter angav han, i samband med att han ansökte om uppehållstillstånd för sina familjemedlemmar, att det var först vid denna tidpunkt som hans familj anslutit sig till honom på anställningsorten, vilket är ett påstående som motsägs av andra uppgifter från sökanden. Kommissionen har dessutom understrukt att sökanden ingett en faktura som postdaterats till den 15 mars 1998 för att ge intrycket att det var rätt att betala ut dagtraktamenten under maximiperioden på 180 dagar enligt artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

- 60 Personaldomstolen påpekar inledningsvis att artikel 85 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, som införts efter det att de aktuella omständigheterna inträffade, är tillämplig i förevarande fall, eftersom förfarandet för återkrav inletts efter det att denna nya bestämmelse trätt i kraft (se, analogt, vad avser förfaranden för att rätta till fel som skadar unionens ekonomiska intressen, dom Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb m.fl., C-278/07–C-280/07, EU:C:2009:38, punkterna 29 och 34). I förevarande fall har kommissionen dessutom tillämpat denna nya bestämmelse på grund av att den valt att avstå från att återkräva felaktigt utbetald ersättning för medicinska kostnader, med hänvisning till att kommissionen inte kunde uppfylla bestämmelsens krav att visa att sökanden uppsåtligen vilselett den vad rör dessa kostnader.
- 61 Personaldomstolen erinrar vidare om att bevisning på att mottagaren verkligen var medveten om att utbetalningen var felaktig, eller att detta fel var så uppenbart att denne inte kunde vara omedvetande om det, krävs för att ett felaktigt utbetalt belopp ska kunna återkrävas med tillämpning av artikel 85 första stycket i tjänsteföreskrifterna (dom Berghmans/kommissionen, 142/78, EU:C:1979:233, punkt 9; dom Ritto/kommissionen, F-18/08, EU:F:2008:110, punkt 29).
- 62 Av det ovan anförda, nämligen att sökanden slutgiltigt installerat sig redan den 1 september 1997 på sin nya anställningsort, följer att sökanden, i en sådan situation inte kunde vara omedveten om att han inte hade rätt till dagtraktamente enligt artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, eftersom det följer av rättspraxis att varje normalt aktsam tjänsteman anses ha kännedom om tjänsteföreskrifternas innehåll (dom Connolly/kommissionen, T-34/96 och T-163/96, EU:T:1999:102, punkt 168; dom CR/parlamentet, F-128/12, EU:F:2014:38, punkt 45; se, dessutom, vad avser utlandstillägg, dom Gouvras/kommissionen, T-180/02 och T-113/03, EU:T:2004:238, punkt 111).
- 63 Sökanden har gjort gällande att artikel 10 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna är "uppenbart" komplicerad, varför det inte var så uppenbart att ett fel begåtts, eftersom administrationen inte märkte felet och han själv inte är en specialist på tjänsteföreskrifterna. Personaldomstolen konstaterar härvid - med hänsyn till sökandens tjänstegrupp, hans höga lönegrad, hans långa tid i tjänsten och hans omfattande erfarenhet både vad avser budgetfrågor och av att byta anställningsorter - att sökanden är mycket insatt på området och inte med rimlighet kan påstå att reglerna framstod som komplicerade för honom och att han inte kunde ta reda på vad som gällde. Dessutom kan en administration som ansvarar för att hantera tusentals utbetalningar av löner, bidrag och ersättningar av olika slag inte jämföras med en tjänsteman, som har ett personligt intresse av att kontrollera de betalningar som månatligen utbetalas till honom (se, för ett liknande resonemang, dom F/kommissionen, T-324/04, EU:T:2007:140, punkterna 144 och 145, och där angiven rättspraxis).
- 64 Villkoren i artikel 85 första stycket i tjänsteföreskrifterna för att återkräva felaktigt utbetalda belopp var således uppfyllda i förevarande fall.
- 65 Vad avser villkoren för återkrävande av felaktigt utbetalda belopp anges i artikel 85 andra stycket första meningen i tjänsteföreskrifterna att begäran om återbetalning i princip ska ske inom fem år från den dag då beloppet betalades ut. De omtvistade dagtraktamentena utbetalades månadsvis, varför begäran om återbetalning i princip ska ske inom fem år från den dag då respektive belopp betalades ut. Det framgår emellertid av artikel 85 andra stycket andra meningen, som kommissionen har åberopat i förevarande fall, att denna tidsfrist på fem år inte gäller gentemot tillsättningsmyndigheten om denna kan visa att den person som mottagit beloppet uppsåtligen har vilselett administrationen för att erhålla beloppet.
- 66 Personaldomstolen erinrar härvid om att syftet med artikel 85 i tjänsteföreskrifterna rent allmänt är att skydda Europeiska unionens ekonomiska intressen, särskilt i förhållandet mellan unionens institutioner och deras anställda, det vill säga personer som är skyldiga att visa dessa institutioner särskild lojalitet, vilket det formellt erinras om i artikel 11 i tjänsteföreskrifterna, där det anges att en tjänsteman ska

uppträda ”med enbart unionens bästa för ögonen” och fullgöra sina arbetsuppgifter ”i överensstämmelse med sin skyldighet att vara lojal mot unionen” (dom CR/parlamentet, EU:F:2014:38, punkt 61).

- 67 Artikel 85 andra stycket i tjänsteföreskrifterna innehåller två meningar, som var och en reglerar en åtskild situation. Den första meningen rör typfallet att en anställd erhållit felaktiga utbetalningar, trots att han eventuellt har lämnat uppgifter till administrationen som gör att denna kan se att betalningen var felaktig. I en sådan situation där tillsättningsmyndigheten endast av en tillfällighet har blivit vilseledd anser unionslagstiftaren att tillsättningsmyndigheten efter fem år inte längre kan återkräva det felaktigt utbetalda beloppet. Den andra meningen rör däremot en situation där en anställd, genom åtgärder som syftar till att kunna få en felaktig utbetalning, uppsåtligen vilselett tillsättningsmyndigheten, exempelvis genom att underlåta att upplysa densamma om samtliga relevanta omständigheter som rör dennes personliga situation, eller genom att underlåta att upplysa densamma om förändringar som uppstått i hans personliga situation, eller genom att vidta åtgärder som gör det svårare för tillsättningsmyndigheten att se att utbetalningen är felaktig, däribland felaktiga eller ofullständiga uppgifter.
- 68 Mot denna bakgrund kommer personaldomstolen att pröva huruvida kommissionen i förevarande fall har kunnat visa att sökanden uppsåtligen vilselett den, i den mening som avses i artikel 85 andra stycket andra meningen i tjänsteföreskrifterna, för att kunna erhålla de omtvistade dagtraktamentena.
- 69 Personaldomstolen påpekar härvid att dagtraktamente är en i tiden återkommande ersättning. Den berörde måste således inte bara uppfylla villkoren för beviljande när den ursprungliga ansökan gavs in, utan under hela den period som sådan ersättning kan utgå. Den berörde måste således enligt lojalitetsplikten underrätta administrationen om varje förändring som kan tänkas påverka hans rätt till ersättningen i fråga.
- 70 I förevarande fall är läget följande. Sökanden hyrde ut sitt hus i Luxemburg och hyrde en lägenhet i Bryssel. Sökanden förklarade därefter först, närmare bestämt den 1 september 1997, i det allmänna formulär som används för att fastställa hans rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna att hans familj ännu inte hade anslutit sig till honom på hans nya anställningsort, trots att han senare, däribland i ansökan och vid förhandlingen, bekräftat att hans barn började gå i skolan i Bryssel vid skolstarten läsåret 1997/1998 och att han, redan då, tillsammans med sin hustru och deras barn installerat sig i denna lägenhet, även om den enligt hans uppgifter var påvert möblerad. Personaldomstolen påpekar vidare att sökanden när han fyllde i detta formulär börjat med att skriva Bryssel som sina barns bosättningsort, men sedan ändrat sig och skrivit Luxemburg i stället.
- 71 Visserligen förklarade sökanden därefter, den 9 september 1997, i formuläret för bosättningsbidrag, vilket administrationen även använde för att fastställa hans rätt till dagtraktamente, att han tillsammans med sin familj bosatt sig i Bryssel. Personaldomstolen vill dock påpeka att han i samma formulär förklarat att han ”tagit del av innehållet i ovannämnda bestämmelser”, det vill säga artikel 20 i tjänsteföreskrifterna och artikel 5 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.
- 72 I artikel 5.4 föreskrivs emellertid att ”[e]n tjänsteman som har rätt till hushållstillägg men inte bosätter sig med sin familj på anställningsorten skall endast erhålla halva det bidrag som han annars skulle ha rätt till”. Sökanden har genom att inge två skilda ansökningar om bosättningsbidrag - där den första ansökan ingavs den 9 september 1997, och ledde till att han erhöll en månadslön i bidrag genom att förete sitt hyresavtal, och där den andra ansökan ingavs i mars 1998, och ledde till att han erhöll den andra hälften av denna ersättning genom att förete en ansökan om uppehållstillstånd för sina familjemedlemmar - velat få administrationen att tro att hans familj, i linje med vad han ursprungligen förklarat den 1 september 1997, ännu inte anslutit sig till honom på hans nya anställningsort, vilket är felaktigt, och att familjen anslöt sig till honom först den 2 mars 1998, vilket också är felaktigt. Sökanden har således uppsåtligen vilselett administrationen genom att skapa en föreställning om att han fortsatte att uppfylla villkoren för att erhålla de omtvistade dagtraktamentena.

- 73 Sökanden har i ansökan och vid förhandlingen bekräftat att hans familj anslutit sig till honom i Bryssel den 1 september 1997, vilket innebär att han inte omfattas av den situation som avses i artikel 5.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Han borde därför i normalfallet ha ingett en enda ansökan för hela bosättningsbidraget genom att inge sitt hyresavtal och en ansökan om uppehållstillstånd redan i september. Om så hade skett, hade administrationen betalat ut denna ersättning som en enda betalning, men inte betalat honom något dagtraktamente. Sökanden har således, genom att endast begära och erhålla hälften av bosättningsbidraget med tillämpning av artikel 5.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, uppsåtligen vilselett administrationen, för att kunna erhålla de omtvistade dagtraktamentena, angående vilken dag som hans familj anslöt sig till honom på hans nya anställningsort.
- 74 Sökanden har vid förhandlingen visserligen angett att han den 9 september 1997 förklarat för administrationen att hans familj anslutit sig till honom på hans nya anställningsort, varför han inte kan påstås ha dolt detta faktum. Som svar på en fråga har han uppgett att han inte motsatt sig att tillsättningsmyndigheten i september 1997 endast betalat honom en månadslön med tillämpning av artikel 5.4 i bilaga VII, vilket klart bekräftar att sökanden, genom att dela upp sin ansökan om bosättningsbidrag i två delar, har gett administrationen intrycket att hans förklaringar var korrekta om att han först från och med den 2 mars 1998 installerat sig med sin familj, det vill säga dagen efter det att rätten till dagtraktamente upphörde för hans del.
- 75 Sökanden har dessutom, såsom kommissionen korrekt påpekat, genom att den 16 mars 1998, i formuläret för ersättning för flyttkostnader, förklara att han ”tillsammans med [sina] familjemedlemmar bytt bosättningsort från Luxemburg till anställningsorten ... den 2 mars 1998” återigen fått administrationen att tro att hans familj anslöt sig till honom först denna dag, vilket inte stämmer, såsom framgått bland annat vid förhandlingen. Sökanden har dessutom, såsom han själv medgett, med motiveringen ”för att i god tro kunna erhålla dagtraktamente”, ingett en faktura angående den flytt som påstås ha skett den 2 mars 1998, vars äkthet både Olaf och kommissionen har ifrågasatt.
- 76 Av dessa överväganden följer att sökanden – både i sina två ansökningar om bosättningsbidrag och i sin ansökan om ersättning för flyttkostnader – uppsåtligen försett administrationen med felaktiga uppgifter om vilken dag hans familj installerade sig på hans nya anställningsort och därvid betett sig på ett sätt som var ägnat att vilseleda administrationen, vilket gjort att administrationen inte själv kunde se att de omtvistade dagtraktamentena inte borde ha utbetalats.
- 77 Vad rör sökandens påstående att han velat agera i ”god tro”, vilket han uppsåtligen velat ge intryck av genom att vänta med att flytta till den 2 mars 1998, vilket är dagen efter det att hans rätt till de omtvistade dagtraktamentena upphörde, erinrar personaldomstolen om att sökanden i en sådan situation i vilket fall som helst borde ha ställt sig frågande till om han verkligen hade rätt till de aktuella utbetalningarna. Han var således med nödvändighet skyldig att höra av sig till administrationen för att denna skulle kunna genomföra nödvändiga kontroller (se dom Tsirimiagos/regionkommittén, F-100/07, EU:F:2009:21, punkt 75).
- 78 Om sökanden var osäker hade han dessutom kunnat fråga administrationen och berätta hur han själv tolkat dessa bestämmelser för att se till att han, trots rättspraxis som talar däremot, skulle kunna få del av huvuddelen av den ersättning som föreskrivs i artikel 71 i tjänsteföreskrifterna. Sökandens beteende visar tvärtom att han helt och fullt förstod innebörden av bestämmelserna om rätt till bosättningsbidrag och att han till fullo kände till sin skyldighet att ange och styrka vilken dag hans familj installerat sig i Bryssel (se, för ett liknande resonemang, dom Thommes/kommissionen, T-195/03, EU:T:2005:344, punkt 126).
- 79 Personaldomstolen finner slutligen att talan inte heller kan bifallas med stöd av sökandens argument att administrationen, för att kunna åberopa artikel 85 andra stycket andra meningen i tjänsteföreskrifterna, inom fem år från den händelse som fått den att göra en felaktig utbetalning

måste ha styrkt att den berörde uppsätligt vilselett den och att preskriptionstiden annars ska anses ha löpt ut. Detta argument strider nämligen mot bestämmelsens lydelse och den ändamålsenliga verkan med bestämmelsen skulle gå förlorad om personaldomstolen godtog detta argument.

- 80 Av ovanstående följer att talan inte kan vinna bifall med stöd av den första delgrunden.

Den andra delgrunden: Åsidosättande av begreppet rimlig tidsfrist för återkrävande av felaktigt utbetalda belopp

- 81 Sökanden har gjort gällande att kommissionen, genom att återkräva de omtvistade dagtraktamentena fjorton år efter utbetalningen, har åsidosatt sin skyldighet att agera inom en rimlig tidsfrist, vilket även strider mot rättssäkerhetsprincipen. Sökanden har särskilt kritiserat Olaf för att inte ha inlett sin utredning förrän år 2007, det vill säga tio år efter de påtalade omständigheterna.

– Upptagande till sakprövning

- 82 Kommissionen anser att denna delgrund inte kan tas upp till sakprövning. Såsom framgår av Europeiska unionens personaldomstols dom kommissionen/Moschonaki (T-476/11 P, EU:T:2013:557) har sökanden nämligen inte rätt att framföra ett sådant argument i målet vid personaldomstolen, eftersom han inte anfört detta argument i sitt klagomål.

- 83 Personaldomstolen anser emellertid att kommissionen inte kan vinna framgång med denna invändning om rättegångshinder. Enligt fast rättspraxis får yrkanden som anförs i personalmål vid unionsdomstolen visserligen endast innehålla grunder som bygger på samma grunder som klagomålet. Dessa kan emellertid utvecklas inför unionsdomstolen genom att grunder och argument anförs som inte nödvändigtvis förekom i klagomålet, men som har ett nära samband med detta. Eftersom det administrativa förfarandet är informellt och eftersom de berörda vanligtvis i detta skede agerar utan hjälp av advokat, ska administrationen dessutom inte tolka klagomålen restriktivt, utan i stället utreda dem förutsättningslöst. Vidare är syftet med artikel 91 i tjänsteföreskrifterna inte att på ett strikt och definitivt sätt binda domstolsförfarandet, under förutsättning att domstolsförfarandet inte ändrar vare sig grunden eller föremålet för klagomålet (dom kommissionen/Moschonaki, EU:T:2013:557, punkterna 73 och 76).

- 84 I förevarande fall har sökanden dock i sitt klagomål gjort gällande att preskriptionstiden enligt artikel 85 i tjänsteföreskrifterna har löpt ut, varför de omtvistade dagtraktamentena inte kan återkrävas, med hänsyn till tidpunkten då det påstådda felet begicks. Tillsättningsmyndigheten har således kunnat förstå på ett tillräckligt precist sätt inriktningen på sökandens kritik mot det angripna beslutet, nämligen att detta beslut fattats för sent och utan hänsyn till tillämplig preskriptionsfrist.

– Prövning i sak

- 85 Personaldomstolen konstaterar inledningsvis att eftersom kommissionen i förevarande fall har tillämpat artikel 85 andra stycket andra meningen i tjänsteföreskrifterna, är tidsfristen på fem år i artikel 85 andra stycket första meningen i tjänsteföreskrifterna inte tillämplig. Förevarande fall ska därför bedömas på samma sätt som liknande fall som föll under artikel 85 i tjänsteföreskrifterna i dess lydelse före den 1 maj 2004, det vill säga att ingen förutbestämd tidsfrist gäller för tillsättningsmyndighetens beslut om återkrävande av felaktigt utbetalda belopp.

- 86 Det ska härvid noteras att det inte är unionsdomstolens uppgift att fastställa preskriptionstiderna, preskriptionstidernas räckvidd eller tillämpningssättet för desamma i förhållande till en överträdelse, vare sig rent allmänt eller i ett specifikt fall som anhängiggjorts vid unionsdomstolen. Frånvaron av lagstadgad preskriptionstid utesluter likväl inte att ett konkret kommissionsförfarande kan anses felaktigt med hänsyn till rättssäkerhetsprincipen. Det grundläggande rättssäkerhetskravet hindrar

nämligen kommissionen från att på obestämd tid dröja med utövandet av sin behörighet när det inte föreskrivs någon preskriptionstid (dom Sumitomo Chemical och Sumika Fine Chemicals/kommissionen, T-22/02 och T-23/02, EU:T:2005:349, punkt 87 och där angiven rättspraxis).

- 87 Unionsdomstolen får därför, vid prövningen av en invändning om att kommissionen dröjt för länge med att agera, inte nöja sig med att konstatera att det inte fanns någon preskriptionstid, utan den måste kontrollera om kommissionen inte har dröjt orimligt länge med att vidta åtgärder (dom Sumitomo Chemical och Sumika Fine Chemicals/kommissionen, EU:T:2005:349, punkt 88; och, analogt, dom François/kommissionen, T-307/01, EU:T:2004:180, punkt 46).
- 88 Rent allmänt gäller att när det inte i någon unionsbestämmelse fastställts hur lång tid ett förfarande får ta, så ska frågan om vad som är en "rimlig" tidsfrist för institutionen att anta den aktuella rättsakten bedömas med hänsyn till hur viktigt tvisteföremålet är för den berörde, ärendets komplexitet och parternas beteende (dom Omprövning Arango Jaramillo m.fl./EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punkt 28 och där angiven rättspraxis).
- 89 Vad gäller just återkrävande av felaktigt utbetalda belopp enligt artikel 85 i tjänsteföreskrifterna, ska frågan huruvida institutionen har agerat inom en rimlig tidsfrist bedömas bland annat med hänsyn till hur pass uppenbart det var att de omtvistade utbetalningarna var felaktiga och huruvida felaktiga utbetalningar gjordes vid enstaka tillfällen eller fortlöpande. Tiden utgör således endast ett bedömningskriterium i frågan huruvida det var korrekt att återkräva beloppen, med hänsyn till hur pass uppenbart det var att administrationen utbetalat beloppen felaktigt och med hänsyn till samtliga omständigheter som kan tas i beaktande, såsom beloppets storlek, administrationens felaktiga agerande, tjänstemannens goda tro och vilken normal omsorg man kan kräva av honom, med hänsyn till hans utbildning, lönegrad och yrkeserfarenhet (se, för ett liknande resonemang, dom Acton m.fl./kommissionen, 44/74, 46/74 och 49/74, EU:C:1975:42, punkt 29; White/kommissionen, T-107/92, EU:T:1994:17, punkt 47, och Ronsse/kommissionen, T-205/01, EU:T:2002:269, punkt 52).
- 90 Påståendet att kommissionen har dröjt för länge med att agera ska emellertid inte endast bedömas med hänsyn till hur lång tid som har förflutit från de omtvistade omständigheterna till dess att förfarandet för återkrävande inleddes. Kommissionen kan tvärtom inte anses ha dröjt alltför länge med att agera annat än om dröjsmålet eller någon annan brist kan tillskrivas institutionen. Härvid ska hänsyn tas till bland annat när institutionen fick kännedom om felaktigheten och huruvida det administrativa förfarandet har tagit rimlig tid i anspråk (dom Ronsse/kommissionen, EU:T:2002:269, punkt 53, och Sumitomo Chemical och Sumika Fine Chemicals/kommissionen, EU:T:2005:349, punkt 89; samt, för ett liknande resonemang, dom Nencini/parlamentet, T-431/10 och T-560/10, EU:T:2013:290, punkterna 48–50, vilket har överklagats till domstolen, mål C-447/13 P). Vad avser just inledandet av en utredning, så ska den rimliga tidsfristen bedömas från fall till fall, och från och med den tidpunkt då administrationen fick kännedom om de omständigheter och beteenden som skulle kunna utgöra åsidosättanden av en tjänstemans skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna (se dom François/kommissionen, EU:T:2004:180, punkt 48).
- 91 I en situation där felet, för den berörde tjänstemannen, var uppenbart eller borde ha framstått som uppenbart, har det redan fastställts att en tid på sju år från början av de felaktiga utbetalningarna till den dag administrationen inledde förfarandet för återkrävande av felaktigt utbetalda belopp inte är orimligt lång (se dom Ronsse/kommissionen, EU:T:2002:269, punkt 53; se även, vad rör ett fel som upptäckts sju år efter den felaktiga utbetalningen, dom Ritto/kommissionen, EU:F:2008:110).
- 92 Såsom kommissionen med rätta har påpekat har Europeiska unionens personaldomstol redan – i ett mål som rörde en tjänsteman som endast betett sig oaktsamt, utan att vederbörande, såsom här är fallet, visat prov på uppsåt att vilseleda administrationen – förklarat att den omständigheten att mer än tio har förflutit från den omtvistade utbetalningen till dess att förfarandet för återkrav inleddes

visserligen innebär en betydande tidsutdräkt, men att det ändå, med hänsyn till omständigheterna i målet, inte rörde sig om någon orimlig tid som gjorde att det vore fel att återkräva felaktigt utbetalda belopp (se dom White/kommissionen, EU:T:1994:17, punkt 48).

- 93 Personaldomstolen anser att lösningen i punkt 48 i dom White/kommissionen (EU:T:1994:17) i än högre grad gör sig gällande i förevarande fall med tanke på de aktuella omständigheterna, däribland sökandens vilja att vilseleda administrationen. Även om tillsättningsmyndigheten inlett förfarandet för att kontrollera att det var korrekt att utbetala de omtvistade dagtraktamentena nästan tio år efter utbetalningarna, och inte kunnat fastställa att utbetalningarna var felaktiga, och således kräva återbetalning, förrän fjorton år efter utbetalningarna, var denna tidsutdräkt, trots att den är mycket omfattande, inte så orimligt lång att det vore fel att återkräva de felaktigt utbetalade beloppen.
- 94 I förevarande fall har de omtvistade ersättningarna nämligen utbetalats till sökanden under 180 dagar, från och med den 1 september 1997 till och med den 1 mars 1998, medan Olaf inlett undersökningar – angående riktigheten i sökandens uppgifter som lämnats för att erhålla dessa ersättningar och andra ekonomiska förmåner – på grund av en angivelse som myndigheten erhöll den 19 juli 2007. Sökanden underrättades om denna utredning den 13 mars 2008 och Olaf rekommenderade den 30 mars 2012, efter att ha hört sökanden två gånger, kommissionen att återkräva beloppen, vilket den gjorde den 6 juli samma år.
- 95 Personaldomstolen vill påpeka att det endast var tack vare ett tips som administrationen, i förevarande fall via Olaf, fått reda på att beloppen utbetalats felaktigt. Olaf underrättade emellertid snabbt tillsättningsmyndigheten så snart Olaf fått denna upplysning, och Olaf inledde ett förfarande för att göra det möjligt för tillsättningsmyndigheten att vidta åtgärder med anledning av denna oegentlighet, vilket innebär att det krav som personaldomstolen har erinrat om i punkt 90 ovan är uppfyllt.
- 96 Personaldomstolen anser vidare att administrationen, för att visa att sökandens ögonskenligen korrekta handlingar och ansökningar var felaktiga, med nödvändighet behövde ta sin tid för att genomföra de undersökningar som krävdes. Detta var emellertid särskilt komplicerat med tanke på det stora antalet handlingar och anklagelser som administrationen fått del av från sökandens före detta maka. Olaf behövde dessutom höra ett antal personer och inhämta uppgifter från flera av PMO:s tjänstegrenar som medverkat i utbetalningarna till sökanden, inte bara under åren 1997/1998, utan även senare.
- 97 Det framstår därför inte som orimligt att Olaf-rapporten blev klar först fyra år efter det att utredningen inleddes. Det kan dessutom inte läggas tillsättningsmyndigheten till last att den avvaktat resultatet från Olafs utredning. När väl rapporten från denna utredning var färdigställd och tillsättningsmyndigheten hade delgetts den, framställde tillsättningsmyndigheten dessutom inom tre månader krav på återbetalning av de omtvistade dagtraktamentena.
- 98 Mot denna bakgrund kan talan inte bifallas såvitt avser den andra delgrunden om åsidosättande av en rimlig tidsfrist. Sökanden kan således inte vinna framgång med den tredje grunden.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av principerna om skydd för berättigade förväntningar och om god förvaltning

- 99 Sökanden har i denna grund gjort gällande att tillsättningsmyndigheten, genom att återkräva de omtvistade dagtraktamentena, har åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar, eftersom han vid den aktuella tiden försett tillsättningsmyndigheten med begärda upplysningar i vederbörlig ordning, varför han rimligen kunde förvänta sig att de utbetalningar som skett under åren 1997 och 1998 inte längre kunde återkrävas. Av samma skäl ska tillsättningsmyndigheten anses ha åsidosatt både principen om god förvaltning och rättssäkerhetsprincipen, eftersom denna agerat sent och olämpligt.

- 100 Personaldomstolen vill härvid erinra om att artikel 85 i tjänsteföreskrifterna i sig är ett uttryck för principen om skydd för berättigade förväntningar. Eftersom denna artikel inte har åsidosatts, såsom redan konstaterats ovan, kan talan således inte bifallas med stöd av delgrunden om åsidosättande av denna princip (dom F/kommissionen, EU:T:2007:140, punkt 167).
- 101 Personaldomstolen erinrar dessutom om att administrationen enligt artikel 85 andra stycket andra meningen i tjänsteföreskrifterna är skyldig att återkräva felaktigt utbetalade belopp i deras helhet i den särskilda situationen då den kan styrka att den anställde uppsåtligen har vilselett administrationen och således brutit mot sin särskilda lojalitetsplikt (se dom CR/parlamentet, EU:F:2014:38, punkt 62).
- 102 Vad rör de argument som sökanden anfört till styrkande av att principen om god förvaltning har åsidosatts, konstaterar personaldomstolen att de i hög grad sammanfaller med hans argument om att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts. Dessa har redan prövats och befunnits sakna stöd vid personaldomstolens prövning av den tredje grunden.
- 103 Vad rör sökandens påstående att han diskriminerats, vill personaldomstolen understryka att detta påstående inte har styrkts. Även om så vore fallet, så kan den omständigheten att administrationen eventuellt gjort felaktiga utbetalningar till andra tjänstemän inte ge sökanden rätt att erhålla förmåner enligt tjänsteföreskrifterna som han inte uppfyller villkoren för. Med hänsyn till sökandens uppsåt att vilseleda, kan han på samma sätt inte göra gällande att tillsättningsmyndigheten har åsidosatt sin omsorgsplikt, när det är han som tjänsteman som har åsidosatt sin lojalitetsplikt. Artikel 11 i tjänsteföreskrifterna innehåller numer en formell erinran om denna lojalitetsplikt.
- 104 Talan kan följaktligen inte heller vinna bifall på den fjärde grunden.

3. Ersättningsyrkandet

- 105 Vad avser ersättningsyrkandet räcker det att erinra om att yrkanden om ersättning för ekonomisk eller ideell skada ska ogillas när de, såsom här är fallet, har ett nära samband med de yrkanden om ogiltigförklaring som redan har ogillats (dom A/kommissionen, F-12/09, EU:F:2011:136, punkt 232 och där angiven rättspraxis).
- 106 Eftersom samtliga ogiltighetsgrunder saknar stöd, ska även ersättningsyrkandet ogillas.

Rättegångskostnader

- 107 Enligt artikel 87.1 i rättegångsreglerna ska, om inte annat följer av bestämmelserna i kapitel 8 i avdelning II i rättegångsreglerna, tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.2 får personaldomstolen, om så anses skäligt, besluta att en tappande part endast delvis, eller inte alls, ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 108 Sökanden har tappat förevarande mål. Kommissionen har dessutom uttryckligen yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom omständigheterna i förevarande mål inte motiverar en tillämpning av bestämmelserna i artikel 87.2 i rättegångsreglerna, ska sökanden bära sina rättegångskostnader och förpliktas att ersätta kommissionens rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

PERSONALDOMSTOLEN (andra avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **José Manuel López Cejudo ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.**

Rofes i Pujol

Bradley

Svenningsen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 30 april 2014.

Justitiesekreterare
W. Hakenberg

Ordförande
M. I. Rofes i Pujol